

Bogumiš, wotgroni góle.

Bogumiš, rjafnu wóna płafuzy, styknu ruze a žascho: Bog buži teke nam mišy!

Ten gólnikař wese něto šwoju ženšku ša ruku a glědašcho jej do wozowu. To něběšcho hyschczi žedne žyni. Žinža pať běšcho we tom domě, ako by Božy jańžel š něbja dołoj pschischel a trošcht a gnadu šobu pschińjašl. Wona pschlašcho to góle a płafascho hyschczi zelo. Zeje duchne hošo husna, až ten gólazl se šwojeju bibliju jo ten dobry hujadnařski jańžel, bjes kótregož běšcho jich dom až do něta byl. — Bogumiš hajžlašcho teje rošteschónoneje ženškeje blěde hoblizo, a teke Staroštoju štipichu dšy do wozowu. Ako wona to wižescho, šchěšcho wón še na boš hobroschich, ale wóna šapschime jogo hošoko ichyje. To běšcho předny raš, až šebe taše dowožy, šchytna bójasń běšcho pschejz, ako hoblizo šwójogo złoweka taš mišne a jogo wožy we dšach wižela běšcho. A glědaj, wón jej něhoborascho. Ten gólnikařski dom běšcho žinž kradu hynašchy; dobry jańžel še we nom kněžajcho. —

Gaž jan rědny pupl lubosczy w hutschobe do žysta nesmaršno we mrosach žyweńa, podušchony možo dšujšo wostasch; raš še to šlyńzo psches kłuste mroki pscheschischczijo a jen hožywejo, a to žesto pon, gaž še to nejmeńej myšlimy. A šwischene po takem dšujšem zakańu jo wele rědnejšche a lubšche, jo lubšche ako wschytne druge šwětki, šenž w pschawem zašy hušwitu. Welgin špřytowana ženšžyna hutschoba lubujo pon šchym wězej. We tužyzy jo bogabojašna ženška welgin lubošna, glich dej jeje tužyza w pschawem zašy pschestasch, šerwej něžli jeje hutschoba štwardńo.

Negluša huzynijo złoweka šapředńa twardego a wón še staja; ale gaž negluša dšujšo trajo, pon še jomu šyšta a wón homěšno. Pla ženškeje jo to hynaz, ta jo nejšerwej měša, ale našlědšu štwardńo; wona jo lutoščitwa a póšna dšow, ale gaž žrědlo jeje dšow šapschajšjo, a wona jo hyschczi nelubowana, šajšchpiona a plogowana, ga pon štwardńo, a niz námožo jeje hutschobu ho-